

12 — Večno proklet

Hitao je mračnom šumom, strahujući za život. Lice mu je bilo unezve-reno, oči raširene. Zapinjao je i saplitaio se, ali nije zastajao; znao je šta će se dogoditi ako stane. Za petama sam mu bio, sa svim paklenim nemanima pokraj sebe; zverima Luciferovim, armijom prokletih. Uz krik nemoći, stropoštao se u jarugu; lice zario u blato. Podigao je pogled i video plamene oči onog koji je proklet. Podigao sam ruku, više zversku nego ljudsku, sa kandžama demonskim; iz daljine se čuo glas, „Ne! Ne čini to!“; zamahnuo sam. „Crkni!“

Osetio sam hladnoću po leđima; u ustima, ukus trave; u nosu, miris sveže rose. Teško sam otvorio oči i video blatnjavu zemlju pred sobom. Još jedna noć provedena u jarku. Glava mi je bila na ivici pucanja. Odvratan, ali dobro poznat smrad kiseline mi je povukao pogled na dole, ka bari sopstvene izbljuvotine u kojoj sam proveo noć. Podigao sam se na nesigurne noge i izašao iz jarka. Neki klinac je prolazio pored, sa školskom torbom na leđima.

„Mali! Daj pedes’ dinara za pivo!“

„N... nemam.“

„Ej bre! Ne laži!“

Uplašio se, napravio par koraka unazad. To me je osililo. Prišao sam mu i zategao šaku ka njegovom licu. Od siline udarca je pao na zemlju, dlanom držeći zacrveneli obraz. Iz džepa je, cmizdreći, izvadio plavu stotku.

„Hvala na bakšišu.“

Krenuo sam ka kafani koja je bila nedaleko odatle; gde sam i sinoć bio, valjda. Na putu preda mnom se pojavila.

„Jovo, dokle ćeš biti takav?“

„Beži od mene spodobo!“

„Zašto si tom dečaku uzeo užinu? Znaš da su siromašni. Sada će morati da gladije u školi.“

„Šta to mene zanima!? I ja sam siromašan.“

„Pa se zato, po ceo dan, napijaš u toj kafani?“

„Ama, šta ‘oćeš ti od mene?“

„Jovo...“

„Beži mi s očiju! Ne mogu da te gledam više!“

e uvek stvori pored mene. Da li me prati, posmatra iz prikrajka svaki moj korak? Stalno pridikuje, kao da je ona savršena. Kada bih imao samo malo mira...

Otvorio sam vrata i, teturajući se, ušao u unutra. Radila je ona ridokosa konobarica, ćerka onog Miljana, što drži pumpu. Utegla se u neku belu majicu, na bretele; grudi joj iskočile; jedva sam ruke obuzdao.

„Jovo, pa kakav si to došao?“

„Srećo moja, ‘ajde mi donesi dva piva.“, rekao sam sedajući.

„Pa je l’ ti znaš da si nam sinoć ovde sve razlupao?“

„Ništa se ti ne brini, sve će Jova to da plati. ‘Ajde mi sada lepo donesi pivo.“

„Gazda se na mene drao kasnije. Neću ništa da ti donosim Jovo. Prvo da platiš to od sinoć i ono što ti stoji na crti.“

„Donosim pare sutra. Evo, obećavam.“

„To svaki dan kažeš. Ne može, prvo donesi pare, onda ćeš da dobiješ pivo. A sad, molim te, izadi.“

Takvi su ljudi, ja sa njima lepo, ljubazno, a oni udaraju u pleksus. Zar je mnogo tražiti dva piva, na crtu? Mamurluk mi je probadao potiljak kao da je neko vile dohvatio. Postajao sam nervozan. Želeo sam da je savijem preko šanka i pocepam tu usku majicu. Obuzdao sam se. Proveo sam čitavu noć u jarku, verovatno ne bi ni osetio ništa; šta bi tu bilo zanimljivo? Ustao sam i izašao napolje.

ita, jedan od bogatijih zemljoposjednika u selu. Sedeo je na traktoru, neprevaziđenoj petsto trideset trojci, bez koje seljačka kuća ne bi vredela svog naziva.

„Jovo, ‘ajd’ sa mnom, imam poslić za tebe. Treba one bale sena utovariti.“

Svakakve poslove sam radio, a za cenu su svi znali: gajba piva, a ako bi bio dobar, možda bi ubacili i pljeskavicu. Gazda Mita je bio dobar čovek, pošten, ali naivan. Verovao je da, ako si dobar prema drugima, biće i oni takvi prema tebi. Tako je mene ostavljao samog na imanju, pokazivao mi da ima poverenja, iako drugi nisu imali. Potkradao sam ga gore nego decu po ulici.

Tako me je i tada ostavio da utovaram to seno. Pokupio sam mu kojekakvog alata što sam našao po dvorištu; natrpao u pantalone i nastavio da utovaram.

„Jovo, pa taj čovek je dobar prema tebi, a ti mu tako vraćaš?“

„Opet ti spodobo? Zar ti nisam rekao da se skloniš od mene? Kako si došla ovde?“

„Pratila sam te Jovo, pa mora neko paziti na tebe.“

„Ne trebaš mi! Gubi se odavde, beži nazad u tu rupu iz koje si ispuzala!“

Otišla je. Uvek bi pobegla kada se izderem, ali bi se isto tako vratila, čim bih se smirio. Okrenuo sam se da nastavim s poslom, ali me je vika i komešanje iz prvog dvorišta omelo. To je bila gazda Mitina ćerka, Jovana, izuzetno slatko stvorenje; ne tako bujna poput one pumpadžijine, ali mnogo lepša. Podsećala me je na nju.

Svadala se s dečkom, onim dripcem s čijim ocem sam pio u kafani. Nisam čuo oko čega su se raspravljali, samo sam video kada je podigao ruku na nju. Sve mi se smračilo. Čuo sam vrisak iznutra. Vrata su se otvorila ispred mene; prešao sam prag. Iz susedne sobe je dopirao ženski plač i zapomagavanje. Ušao sam unutra, telo mi se naježilo kada sam ga video na sestri mojoj, ćerci mu rodenoj.

„Šta radiš to?“, bile su jedine reči koje sam uspeo da procedim kroz zube, stisnute do pucanja.

Nije mi odgovorio, samo me je gledao, užasnuto raširenih očiju, bledog lica. Spustio sam pogled ka uplakanoj sestri. Odeća joj je bila iscepana, oči otekle od suza. Gnev se skupljao u meni, dok sam proklinjao Boga i dozivao Nečastivog da mi da snage za ono što ću učiniti. Ustao je i pokušao da pobjegne, osetio je šta mu se sprema. Doleteo sam do njega, nošen neobjašnjivom silom koja je mogla poteći samo iz najdubljeg jaza pakla. Ščepao sam ga za vrat obema rukama i stisnuo svom snagom.

„Ne! Ne čini to!“, vrisnula je.

Nisam je slušao. U oči sam gledao, dok sam cedio život iz njega. Počeo je da krklja, nije mogao izdržati još dugo. Neko me je povukao za ruku.

„Jovo! Pa šta radiš to!“

Okrenuo sam se i video zajapureno, gazda Mitino lice. Usmerio sam pogled duž sopstvenih ruku kojima sam davio nesrećnog dečka. Pustio sam ga, dok je još uvek mogao da diše. Stari ga je oterao kasnije, kada je čuo da mu je ćerku udario, a meni je ipak doneo gajbu piva. Zahvalio mi se; oterao sam ga do đavola. Do kraja dana sam završio u onom istom jarku od prethodne noći.

Opet je bežao mračnom šumom, strahujući za život. Nikada mi neće pobeći.